

Jeroen Olyslaegers

Verwannest

Ik zeg het niet graag, maar ik heb deze stad net iets liever in september dan in augustus, zeker sinds ik elke werkdag naar het Vleeshuis ga om daar op de eerste verdieping aan mijn roman te werken. Elke dag groet ik het personeel aan de balie, stap in het kleine liftje naar boven en neem daar even de tijd om letterlijk de geur op te snuiven van een zestiende-eeuws gebouw om vervolgens voort te werken aan een roman die zich in diezelfde eeuw in Antwerpen afspeelt. Soms kus ik letterlijk mijn pollen.

En nu doe ik dat meer dan ooit, want naast mij is er de werkkamer geïnstalleerd van iemand die ik als een van de grootste Antwerpenaren ooit beschouw. De kans bestaat dat u er al over heeft gelezen, maar sinds kort kan de werkkamer van wijlen Wannes Van de Velde worden bezichtigd op diezelfde eerste verdieping waar ik aan het schrijven ben. Nooit heb ik de mens tijdens zijn leven durven aanspreken. Op zaterdagvoormiddag zag ik 'm wel eens zitten in de Gounod, dat legendarische café in de schaduw van de Bourla dat nu helaas alweer een hele tijd geleden een of andere boetiek is geworden. Wannes strekte zijn kranten voor zich uit, knikte af en toe naar bekenden, maar werd vooral met rust gelaten tijdens zijn leetuur. En ik zat daar, omgeven door het fruit en de groenten die ik op de markt had gekocht, achter een koffie. Ik zie het schaarse licht nog in dat café vallen tijdens zo'n dag.

Een zomer geleden kwam mijn maat Stef Kamil Carlens te weten dat ik Wannes zo graag hoorde. We hebben samen naar zijn muziek geluisterd, luid genoeg, terwijl Stef soep aan het koken was in zijn open keuken en geregeld riep: "Hoor ge da? Zo schoon!" Vaak hoor ik Wannes nog zingen: *'Hier is 'm terug, met zijn moed en zijn twee haaaanden...'* Jawadde, wat een lied is dat, door hem geschreven en gezongen na de lange ziekte die hem uiteindelijk toch naar het graf bracht, tussen de twee bedrijven van de dood. Het doet me blèten én glimlachen...

Vaak waren het Wannes en zijn langharige maten

Foto: Jeroen Hanselaer

die tijdens de jaren zestig hebben gevochten tegen de kaalslag van historische gebouwen. Dat wordt nu wel eens vergeten, maar hun verzet, hun vaak ongelijke strijd, hebben deze stad mee gemaakt tot wat ze nu is. Hij was bijvoorbeeld razend en treurig toen de oude wijk rond het Vleeshuis in de jaren zeventig tegen de vlakte ging. En nu staat zijn 'schrijfkot' – zoals hij het zelf omschreef – in het enige gebouw uit die wijk dat gelukkig genoeg niet tegen de vlakte is gegaan.

Maar hoe schoon is het niet dat zijn aanwezigheid wordt geëerd door uitgerekend een muziekmuseum? Hij is me nu zo dichtbij dat ik wat aan het 'verwannesen' ben. Als ik vastzit of het niet weet, ga ik aan zijn werkkamer staan en vraag: *'wettegijèt?'* En 's avonds wanneer ik het licht uitdoe, ben ik af en toe nerveus dat ik vanuit zijn schrijfkot te horen krijg dat het op geen kloten trekt wat ik die dag heb gedaan. Wie dat ook allemaal eens wil voelen en zien, vindt meer informatie op www.museumvleeshuis.be of kan op 8 september afkomen tijdens Open Monumentendag. Hier is 'm terug, de Wannes...